

Kunstikoolis toimunud
sündmustest läbi
õpilaste silmade.
Lk 5

Vilistlaste
mälestused
kunstikoolist
Lk 6

Haapsalu Kunstikool

30. november 2019

40 aastat Haapsalu kunstikooli

Intervjuu Anu Joostiga.
„Väikeste lastega pidid
looma selle tunde, et nad
tahavad tulla omast vabast
ajast“
Lk 6

Kooli sünnilugu
ja palju kolimist.
Kultuurikeskuse keldrist
läbi Haapsalu,
leides endale pesa
Krahviaia kõrval.
Lk 2-4

Mai Aavasalu õpetajaks
saamisest, olemisest ja
tegemistest.
Lk 7

Renoveeritud Jaani 2.
Foto: Markus Sein

Tervitussõna

Marika Aedviir
HKK direktor

Haapsalu kunstikool on oma parimates aastates. Ta on jõudnud vanusesse, kus ta teab, mis ta teeb. Ta on kasvanud nii sisult kui ka mahult. Kogunenud on oma jagu elukogemust ja tasakaalukust. Samas jätkub nooruslikku kirge ja avatust uutele mõtetele, inimestele, ruumile.

Milline on kunstikooli panus? Kui võtta ette faktid, siis kunstikoolil on praeguseks 36 lendu ja 268 lõpetajat. Paljudest meie vilistlastest on saanud kunstnikud või kunstialal tegutsevad inimesed. Kes ei ole ametialaselt kunstiga seotud, on jätkanud

kunstiga tegelemist hobi korras. Tõenduseks on meie tänavune mahukas vilistlaste juubelinäitus.

40 aasta jooksul on olnud arvukalt õpilastööde näitusi nii oma kui ka teistes galeriides. Sajad kunstnikud on saanud oma näitusi meie juures korraldada ja tuhanded inimesed neid külastada. Edukalt on osaletud üleriigilistel konkurssidel ja festivalidel ning võetud osa Haapsalu linna ühisprojektidest.

Oluliseks märksõnaks meie kooli puhul on jätkusuutlikkus. Seda ka nendel aegadel, kui kunstikool pidi olude sunnil tegutsema üle linna pillutatult. Siiski jätkus tolleaegsel kollektiivil vaprust ja meelesindlust, et oma sihikindlat tööd jätkata. Huvitav järjepidevus on tekkinud ka meie kooli vilistlastega. Vaike Õlekõrs, Inge Raondi ja Mai Aavasalu õpetasid omal ajal Indrek Jetsi, tema omakorda meie praeguseid õpetajaid Karel Rahu ja Elis Saarevälja. Karel jällegi õpetas üldhariduskoolis Paula Marit Leiumaad. Loodan, et see ahel jätkub ja meie õpilastest saavad tulevased

kunstikooli õpetajad.

On tore tõdeda, et meie kunstikool on ümbritsetud nii paljudest headest sõpradest, mistõttu sõna „koostöö“ pole sisutühi nimetus, vaid igapäevase elu osa. Oleme tänulikud, et meil on omavalitsus, kes on kaasav ja toetav. Eesti kunstikoolide liit pakub palju koolitusi ja festivale meie õpetajatele ja õpilastele osalemiseks. Toredateks naabriteks on muuseumid ja huvikoolid, kellega teeme ühisprojekte. Lasteaiad ja koolid, kes on meie tegevuste ja näitustega aktiivselt kursis. On rõõm, et jagub kunstnikke Haapsalust, Eestist ja välismaalt, kes näitavad oma loomingut meie galeriides. Vilistlased, kes osalevad meie lõputööde kaitsmisel ja käivad külalisõppejõuks ainetundides. Jääb vaid soovida pikka iga, särasilmsust ja loovust nii meie endistele kui ka praegustele kolleegidele, vilistlastele ja õpilastele. Palju õnne, meie armas Haapsalu kunstikool!

40 AASTAT HAAPSALU KUNSTIKOOLI

Liis Jaaniste
HKK juhiabi

Kooli sünnilugu

Haapsalu lastekunstikool loodi 27. juulil 1979 ja seda hakkas vedama kunstiinstituudi klaasieriala lõpetaja Rein Eskel. Tööd alustati kultuurimaja keldrikorrusel ühes õppetöökseadud toas.

Haapsalu lastekunstikool Haapsalu kultuurimajas ehk aastad 1979–1987

Kooli esimesel tööaastal õpetasid lisaks Rein Eskelile veel põhitöö kõrvalt Heli Puik, Vladimir Šuvajev ning Thea Truverk. Hiljem asusid kunstikoolis tööle Inge Raondi, Vaike Õlekõrs, Mai Aavasalu, Anu Joost ja Helju-Laine Zauram.

Esimese õppeaasta lõpuks oli kooli õppurite nimekirjas umbes poolsada nime vanusevahemikus 5 kuni 18. Kooli võeti ilma sisseastumiskatseta. Õpilased olid jaotatud gruppidesse vanuse ja õppekeele alusel. Töötas ka vene õppekeelega rühm. Õppetöö toimus NSVL kultuuriministeeriumi kinnitatud tüüpõppeplaani alusel. Õpiti joonistamist, maalimist, kompositsiooni, skulptuuri ja kunstiajalugu, lisaainena lilleseadet. Õppetöö koormus oli 13 tundi nädalas. Õpilastel pidi endal koolis kaasas olema vaid pliats, kustutuskumm ja nuga. Algaastail joonistati ja maaliti tavalistel koolilaudadel, kuid peagi muretseti spetsiaalsed istudes töötamiseks mõeldud maalilauad.

1980. aastal sai Haapsalu lastekunstikooli uueks juhiks Tallinna pedagoogilise instituudi lõpetanud Inge Raondi, 1983. aastal aga pedagoogilise instituudi lõpetanud Haapsalu sanatoorse internatkooli kunstiõpetaja Vaike Õlekõrs.

Kunstikooli algusaastail oli põhiülesandeks kooli maine kujundamine, et mitte jääda töötama vaid väikese huviliste ringina. Kunstihuvilistele noortele tuli tagada võimalus end arendada ja kunstialal edasi õppida soovijatele tuli anda vajalik ettevalmistus, et mitte konkurentsis alla jääda. Peamine, millega õpilastel tuli harjuda, oli, et kunstiga tegelemine nõuab suurt süvenemist, püsivust ja kannatlikkust.

Probleeme õppetöö läbiviimisel põhjustasid tol perioodil eelkõige ruumid, mis kultuurimaja keldrikorrusel olid puuduliku valgustusega ja liiga väikesed. Hilisemad ruumid kultuurimaja teisel korrusel vajasisid aga hädasti remonti – peaprobleemiks oli vett läbi jooksev katus.

1981/82. õppeaasta. Lilleseaded. Juhendas õpetaja I. Raondi.

Kunstikooli kultuurikeskuse ruumid 1981/82. õa.

Kultuurimaja ülemise korruse suures peegelseintega saalis toimusid maali- ja joonistamis-, väiksemates kompositsioonitunnid. Skulptuuritunnid viidi läbi Haapsalu 8-klassilise kooli kunstiõpetuse klassis. Lisaks siseruumides toimuvale õppetööle viidi läbi ka välispraktikat.

Kooli lõpetamiseks oli vaja õppida neli aastat, sooritada eksam kunstiajaloo tundmises ja teha lõputöö. Sel perioodil lõpetas kunstikooli viis lendu, kokku 43 õpilast, kellest 10 olid poisid. Kõige suuremad olid esimene ja viies lend, kus oli 14 lõpetajat. Kõige väiksem oli neljas lend ainult 2 lõpetajaga.

Võidu tn 24 ehk aastad 1988–1999

1987. aastal alustati remonti hoones Võidu tänav 24 (hilisem Karja tänav 24). Jaanuaris 1988 seati remonditud maja teisele korrusele sisse põhilised tööruumid – joonistamis-, maali-, kompositsiooni- ja kunstiajaloo klassid. Skulptuuritunnid viidi endiselt läbi Haapsalu 9-klassilises koolis. Uued ruumid olid tunduvalt sobivamad ja neid sai kujundada vastavalt kunstikooli tööspetsiifikale. Suve jooksul seati

sisse ka skulptuuri- ja graafikatöökojad ning remonditi esimesel korrusel asuv suur ruum, millest sai kooli oma näitusesaal. Siit alates muutus näitustegevus kooli õppe- ja kasvatustöö lahutamatuks osaks. See oli ühtlasi esimene näitusesaal Haapsalu linnas. 1988. aasta sügisest hakkas kogu õppetöö toimuma oma majas. Muretseti uusi õppevahendeid ja seadmeid (sügavtrükipress, kipsmudelite kogu, suur keraamikaahi, potikeder), täienes kooli raamatukogu. Koolimaja taga oli suur õu, mida esialgu kasutati vaid vabas õhus joonistamiseks ja maalimiseks.

1989. aastal sai Haapsalu kunstikooli juhiks Tallinna pedagoogilise instituudi lõpetanud Mai Aavasalu. 1990. aasta 11. aprillil anti Haapsalu kunstikoolile Hans Alveri nimeline preemia Haapsalu vanalinnas elule päästetud vana maja eest.

1996. aasta suvel aitasid sõpruslinna Haninge kunstnikud kooli hoovi ehitada raku- keraamikaahju ja viisid läbi kursused, kus koos Haninge kunstnikega omandasid uusi teadmisi ja oskusi ka kunstikooli õpetajad. Alates 1997. aasta sügisest oli raku- keraamika põletamise võimalus nii kooli õpilastel kui ka täiskasvanutel.

Muutused õppetöö korralduses

Uue aja maksimaalne mahutavus oli umbes 100 õpilast, mis aastaks 1996 oli saavutatud. 1998. aastast hakati töötama kohaliku omavalitsuse huvikooli üleriigilise õppekava alusel koostatud õppekava järgi.

I kursusele võeti sisseastumiskatsete alusel 11–12aastaseid lapsi. Uute valikainetena oli võimalik lisaks õppida kirjaõpetust, siidi- ja portselanimaali ning fotograafiat. Nädalakoormus oli I–II kursusel 11 tundi, III–IV kursusel 13 tundi nädalas. Lõputunnistuse saamiseks oli vajalik läbida nelja-aastane põhikursus, sooritada eksam kunstiajaloo ja kaitsta lõputöö. Kunstikooli lõpetanutele loodi veel võimalus käia end täiendamas kunsti edasi õppimiseks vajaliku ettevalmistuse saamiseks.

1993. aastal avati ettevalmistusklass 8–11aastastele õpilastele koormusega 6 tundi nädalas eesmärgiga pakkuda võimalust saada süvendatud kunstialast õpetust. Populariseerisid kunstiõpingud poiste seas. Valdav osa lõpetanute jätkas õpinguid I kursusel.

1994. aastal alustas tööd kunstiring 6–8 aastastele õpilastele koormusega 4 tundi nädalas. Hakati korraldama ka täiskasvanutele mõeldud kursusi. Õpetati joonistamist, maalist, graafikat, keraamikat, raku- keraamikat, siidi- ja portselanimaali. Haridusosakonna tellimisel korraldati kursusi ka üldhariduskoolide kunstiõpetajatele, kellel puudus eelnev kunstialane koolitus.

Põhiline suund õppetöös võeti sellele, et anda igas vanuses inimestele võimalus end kunstialal teostada. Ülesandeks ei olnud koolitada kunstnikke, vaid eelkõige aidata kaasa igas inimeses peituva loomingu alge avaldumisele, andes selleks vajalikke teadmisi ja oskusi.

Kunstikooli asusid tööle Mare Topp, Siiri Kõrv, Jaanika Kall ning kunstikooli vilistlased Indrek Jets ja Ursula Aavasalu, kes kõik olid oma ala spetsialistid ja entusiastid ning aitasid kaasa kooli kiirele arengule, esinedes samal ajal ka ise linna kunstnike üldnäitustel ning isiku- ja grupinäitustega teistes linnades ja välismaal.

Tööd ja tegemised

Erinevalt algaastastest, mil õpilaste tegevusvaldkond piirdus enamasti õppetööga, seati nüüd eesmärgiks õpilastele võimalikult mitmekesise tegevuse pakkumine ja kooli tutvustamine laiemale avalikkusele.

Sai alguse:

- aktiivne osalemine erinevatel kunstikonkursidel, näit A. Laikmaa nim õpilaspreemia vanematele õpilastele, kus peaaegu igal aastal olid preemia võitjateks kunstikooli õpilased;
- moesõude traditsioon, kus õpilased valmistasid ise kostüümid ja lavastasid etenduse;
- iga-aastaste aruandenäituste traditsioon, näitused avati kooli lõpuaktusel;
- õpilaste loomingu tutvustamine väljaspool Haapsalu ja Eesti piire;
- võimalus korraldada õpilastel endil kooli näitusesaalis grupi- ja isikunäitusi.

1996. aastaks oli selge, et Võidu tn maja vajab kiiremas korras linnale üle jõu käivat kapitaalremonti. Kunstikoolile leiti uued ruumid vanalinnas peatänava ääres asuva maja II

Haapsalu kunstikooli töötajad 1994. aasta jõulude ajal.

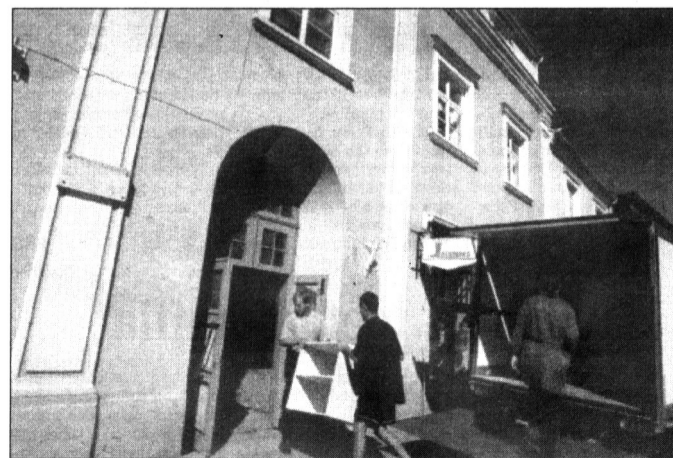
Vasakult: Helju-Laine Zauram, Ursula Aavasalu, Mai Aavasalu, Indrek Jets, Alo Topp, Mare Topp, Jaanika Kall ja Siiri Kõrv.

korrusel.

1999. aastal lõpetas kooli 16. lend 7. õpilasega – viimane lend selles majas. Aastatel 1988–1999 lõpetas kooli 103 õpilast. Poisse oli nende hulgas 17. Kõige suurem oli 12. lend 21 õpilasega. Järgmisel, 1995. aastal lõpetajaid ei olnud.

Karja tänav 6 ehk aastad 1999–2016

1999. aasta sügisel alustas kunstikool oma 20. tegevusaastat uutes ruumides Karja tänav 6 II korrusel, kus ruumid olid korralikud, kuid

Haapsalu kunstikooli uueks koduks saab Karja 6 teine korrus.

ARVO TARMULA

endistega võrreldes tunduvalt väiksemad. Puudus ka näitusesaal.

Sügisest alustas õppetööd 9 rühma, kokku 101 õpilast, mida kasutuses olevate ruumide jaoks oli liiga palju. Et töötingimusi parandada,

hakati piirama vastuvõttu, kehtestades õpperühma maksimaalseks suuruseks 10 õpilast.

Kooli 20. sünnipäeva tähistati õpilaste näituse avamisega Kuke galeriis. Vilistlased ja külalised said kooli ruumides õpilaste esituses moesõud vaadata.

2000. aasta kevadel lõpetas 17. lend, esimesed 5 õpilast selles majas. 7. augustil 2000 süttis maja III korrus, mille tulemusena jäi maja ilma katuse ja kustusvesi muutis ruumid täiesti kasutamiskõlbmatuks. 2000/2001. õppeaasta avaaktus peeti lossipargis lageda taeva all ja niikaua, kuni ilmastikuolud lubasid, peeti ka hiljem tunde vabas õhus. Edasi jätkati tööd järgmiselt: 1.–4. kursus Wiedemanni gümnaasiumi kahes klassiruumis, ettevalmistusklass lasteraamatukogu lugemissaalis (hiljem koolinoorte majas) ja kunstiring Haapsalu sanatoorses koolis. Uusi õpilasi võeti vastu ainult I kursusele. Õppeaasta lõpuks oli alles jäänud 69 õpilast.

5. mail 2001 avati maja I korrusel pidulikult kunstikooli galerii, kus esimene

näitus oli A. Laikmaa nimelisele õpilaspreemia konkureerivate õpilaste töödest. Suvel koguneti galeriis, et valmistuda osalemiseks Jõgeval toimival I EP (eelprofessionaalse) kunsti festivalil. See oli vabariigi kunstikoolide kokkutulek, kus iga kool pidi esinema õpilaste näitusega, esitama *performance'i* ja läbi viima *workshop'i*. Festivalil osaleti ka järgnevatel aastatel.

Uus algus Karja tn 6

Oma endistes ruumides saadi õppetööd jätkata alles 2002. aasta jaanuarist. Kooli käsutuses olevad neli suuremat ruumi said joonistamis-, maali-, keraamika- ja kompositsiooniklassideks, lisaks oli õpetajate tuba.

Õppetööd jätkas kuus rühma,

kokku 68 õpilast. Kooli pedagoogide peamiseks ülesandeks sai poolteist aastat kestnud ebamäärasest olukorrast põhjustatud madalseisust ülesaamine ja kooli edasise arengu tagamine.

Alustati koostööd Tallinna pedagoogikaülikooli Haapsalu kolledžiga. Kunstikooli baasil hakkasid ettevalmistust kunstiõpetuse õpetamiseks saama klassiõpetaja eriala üliõpilased.

Kevadel lõpetas kooli 11 õpilast.

2002/2003. õppeaastal alustas õppetööd juba 8 gruppi ja joonistamise, maali, graafika ja raku- keraamika kursused täiskasvanutele. 2003/2004. õppeaastal alustades võis tõdeda, et kool oli tagasilöökidest üle saamas ja taastanud oma koha linna kultuuri- ja hariduselusel.

18. septembril 2004 tähistas Haapsalu kunstikool oma 25. sünnipäeva. Põhiline suund kooli edasise arengu oli võimaluse andmine enda kunstialaseks teostamiseks igas vanuses õppuritele ja säilitada nii oma kindel koht haridus- ja kultuuripildis.

30 aasta juubelit tähistas kunstikool 17. novembril 2009, mil koolis õppis 124 õpilast ja töötas kuus õpetajat. 30 aasta jooksul oli kooli lõpetanud 205 õpilast. Õpetajatena olid lisandunud Kirsti Saluäär, Haapsalu kunstikooli vilistlane Elis Saareväli ja Aide Leit-Lepmets.

35. sünnipäevaks oli lisandunud 35 lõpetajat ja kokku lõpetanud 31 lendu. Nende 35 aasta jooksul olid õpetajad püüdnud anda

oma parima, et olemasolevate võimaluste ja materjalide ja vahendite abil luua võimalikult lapsesõbralik kool. Lähtuti eelkõige laste vajadustest, neile oldi toeks kogu kunstikoolis õppimise ajal. Õpetajad olid lastele eeskujuks ka oma loomingulise tegevusega. Õpetajana oli lisandunud kunstikooli vilistlane Karel Rahu.

2016. aasta juulikuust sai Haapsalu kunstikooli uueks direktoriks Marika Aedviir, kelle esimeseks oluliseks ülesandeks oli kooli kolimine uude hoonesse.

Jaani tänav 2 ehk aastad 2017–...

Alates 9. jaanuarist 2017 tegutseb Haapsalu kunstikool vanalinna südames, piiskopilinnust ümbritseva Krahviaia kõrval asuvas hoones Jaani tänav 2. Alates sama aasta septembrist on kunstikoolil haruosakond Ridalas.

Haapsalu kunstikoolis saab õppida:

- maalimist;
- joonistamist;
- kompositsiooni, mille probleemidega tegeletakse läbi digimaali, arvutigraafika, estampograafika ja segatehnika;
- vormiõpetust, kus lisaks savile saab kätt proovida metalli, kivi, puidu ja nahaga;
- kunstiajalugu, mis lisandub alates III kursusest.

Kunsthariiduse andmine on astmeline:

- kunstiring (6–8aastased, 2 tundi nädalas);
- ettevalmistusklass (9–11aastased, 6 tundi nädalas);
- I–IV kursus (alates 12aastastest I–II kursus õppekoormusega 11 tundi nädalas, III–IV 14 tundi nädalas);
- täiskasvanud – joonistamine, maalimine, keraamika ja metallhistöö.

Ühe variandina pakutakse ka võimalust õppida noorte avatud õppes, mis annab võimaluse neile, kes ei saa või ei soovi läbida õppekava täies mahus etteantud ajaga, ja kunstikooli põhikursuse lõpetanutele, kes soovivad end jätkuvalt arendada või kelle eesmärgiks on edasiõppimine kõrgema astme

Kunstikooli kolimine Jaani 2 majja 2017. a jaanuaris.

kunstikoolis. Ettevalmistusklassi ja kursustele võetakse õppima suve lõpus toimuvate sisseastumiskatsete alusel. Kõik õppimiseks vajalikud vahendid on koolis olemas.

Kunstikooli lõpetamiseks on vaja kaitsta lõputöö ja sooritada eksam kunstiajaloo.

Kunstikooli õpetegevuse aluseks on Haapsalu kunstikooli õppekava. Kunstikool teeb tihedat koostööd Haapsalu üldhariduskoolidega (nt ühised näitused Läänemaa ühisgümnaasiumiga Haapsalu linnagaleriis), huviharidusasutustega (nt õpilastööde näitused C. Kreegi nim. Haapsalu muusikakoolis), muuseumidega (nt traditsiooniks saanud Läänemaa muuseumi korraldatav jõulukaardikonkurss ettevalmistusklassi õpilastele), galeriidega ning paljude teiste organisatsioonidega.

Õppetöö oluliseks osaks on näitustel ja konkurssidel osalemine, galeriide külastused. 2019. aasta juunis toimus kunstikooli suvelaager Topul, loodetakse, et sellest saab igasuvine meeldejääv ühisüritus. Traditsiooniks on kujunenud kunstiringide spordipäev, kus võistlusalad on kunstikoolile omased. Jätkatakse kunstikooli traditsiooni, mis annab õpilastele võimaluse veeta

õppeaasta jooksul üks öö koolimajas. Igal aastal on oma teema, millele öhtu üles ehitatakse. 2018/19. õppeaastal oli selleks õudus, mille tulemusena valmisid plakatid HÖFFi korraldatud plakatikonkursile. Ühisüritustena korraldatakse väljasõite, nt Silma õpikotta, Matsalu rahvuspargi külastuskeskuse, mille lõpptulemusena valmivad pliiatsivisandid.

2019. aastal õpib Haapsalu kunstikoolis täisõppega 96 ja osalise õppeajaga 17 õpilast. Täiskasvanute kursustel osaleb 49 täiskasvanut. Haapsalu kunstikooli Ridala osakonna nimekirjas on 16 õpilast. Õpetajaid on 6 + 2 Ridala osakonnas.

2019. aasta kevadel lõpetas Haapsalu kunstikooli 36. lend 5 lõpetajaga. 2019. aasta kevadeks on kunstikoolil 268 lõpetajat.

2019. aasta novembris tähistab Haapsalu kunstikool oma 40 aasta juubelit.

Haapsalu kunstikooli galeriid

Kunstikooli kasutuses on kolm galeriid:

- majagalerii on avatud aastaringelt ja läbis käesoleva aasta oktoobris põhjaliku renoveerimise, mille käigus restaureeriti olemasolevad maalingud ja rekonstrueeriti puuduolevad seinapaneelid;
- hoovigalerii on avatud üksnes suvekuudel, kuna hoones puudub küte ning soojustus, mis võimaldaks ruumi talveperioodil soojana hoida. Kunstnikke võluvad hoone paekivi-

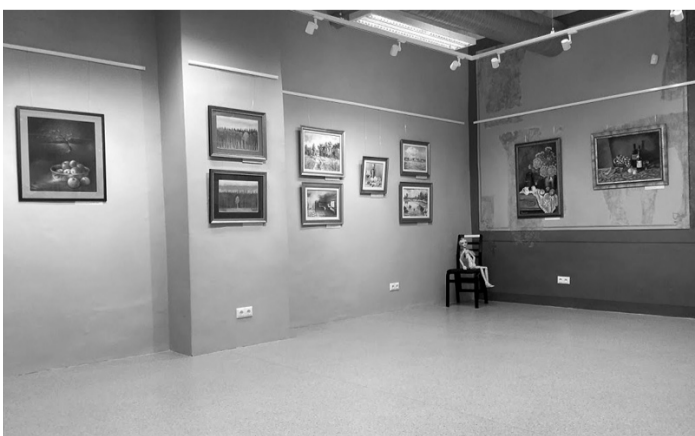
seinad ja ruum võimaldab eksponeerida ka suuremõtmelisi töid;

- keldrigalerii on samuti avatud üksnes suvekuudel, kuid võimaldab soovi korral teha eriprojekte aasta ringi. Talviti on tegu köetava ja ventileeritava ruumiga, kuid keldrile omaselt võib esineda mõningat niiskust.

Kunstikooli galeriid pakuvad mitmekülseid näituseid nii kooli enda õpilastelt,

õpetajatelt kui ka väljastpoolt tulevatelt kunstnikelt. Järjest rohkem tunnevad galeriide vastu huvi välismaised kunstnikud - aastaks 2020 on planeeritud kolme välismaise kunstniku näitus. Näituseaja broneeringuid on tehtud juba aastasse 2023.

Aastal 2017 käis Haapsalu kunstikooli galeriides 5799 külastajat, 2018. a 7389. 2019. a novembrikuuks on külastajaid käinud 4043.

Haapsalu kunstikooli maja-, hoovi- ja keldrigalerii.

Suvine kunstilaager

Lisete Ratase
III kursus

Meie Haapsalu kunstikool korraldas esimest korda laagri, mis toimus 12.–14. juunil 2019. Kunstilaager oli Topu puhkemajas, kus oli väga hubane ja looduslähedane.

Tegelesime seal paljude huvitavate asjadega nagu näiteks kividele maalimisega, pluusile riidevärvidega kujunduste loomisega jpm. Kui oli vaba aeg, siis saime minna koos õpetajaga ujuma, saime ka külakiigel kiikuda.

Õhtuti mängisime seltskonnaga huvitavaid laua- või kaardimänge.

Kõige rohkem meeldis mulle pluusidele kujundite või tegelaste tegemine.

Mulle laager väga meeldis, kuid see oleks võinud olla natukene pikem.

Järgmisel aastal kordame kindlasti.

Ka kerge vihm ei heidutanud õpilasi.

Kunstiringide kevadine spordipäev

Keiti Jaaniste ja
Gedi-Loore Teral
kunstiring

2018/19. õppeaasta spordipäev toimus 16. mail Krahviaias ja kunstikooli sisehoovis. Ilm oli ilus ja kevadiseks spordipäevaks kui loodud. Võistlesime kaheliikmeliste võistkondadena. Võistlusaladest esimesena meenus täpsusvise, kus parima tulemuse saamiseks tuli tabada klouni ümmargust nina. Kõige rohkem meeldis aga värvi segamise ülesanne.

Kindlasti võiks see traditsioon jätkuda. Eriti toredaks muutis selle ettevõtmise tõsiasia, et nimetus „spordipäev“ ei kohustanud tegema tavapärasest sporti, vaid võistlusalad olid kunstikoolile omased.

Pintslitäpsusviskele ja kiirvärvisegamisele lisaks panid õpilased end proovile ka piltidelt erinevuste leidmises ning selgituste järgi joonistamises.

Pildil „kõige kõigem“ tiitli pälvinud Joseph Black ja Emili Nelke.

Kumu külastus

Emily Laurmann
II kursus

31. jaanuaril 2019 toimus Haapsalu kunstikooli I–IV kursuse väljasõit Tallinna Kumusse.

Väljasõidu eesmärk oli osaleda näituse „Vabad hinged. Sümbolism Baltimaade kunstis“ muuseumitundides ning tutvuda ka teiste kunstiteostega.

Näitusel oli esindatud ligi 150 teost Baltimaade olulistelt kunstnikelt. Uhkeks tegi näituse asjaolu, et seda eksponeeriti esmalt Pariisis Orsay muuseumis ning avamisel osalesid Baltimaade ja Prantsusmaa presidentid.

Meie külaskäik algas Konrad Mäe tööde tutvumisega. Eesti kunstnike töödest jäidki mulle meelde just tema maalid.

Näituse märksõnadeks olid „Müüdid ja legendid“, „Hing“ ja „Loodus“.

Mind paelus kõige enam Kalevipoja eepose teema ja sellega seotud teosed.

Muuseumitunni hulka kuulusid ka grupitööd. Ülesanne otsida maalidel olevaid sümboleid oli paras proovikivi. Ühtaegu leida sümboleid, samas tajuda teose tervikut – see oli raske, kuid põnev.

Kogu külastuse tegi huvitavaks giid, kes iga teose kohta põhjaliku ülevaate andis. Peale näituse saime ringi vaadata kogu Kumu. Hoone oma suuruse ja teoste hulgaga on muljetavaldav ning ühekordse külastusega kõigi teosteni ei jõua.

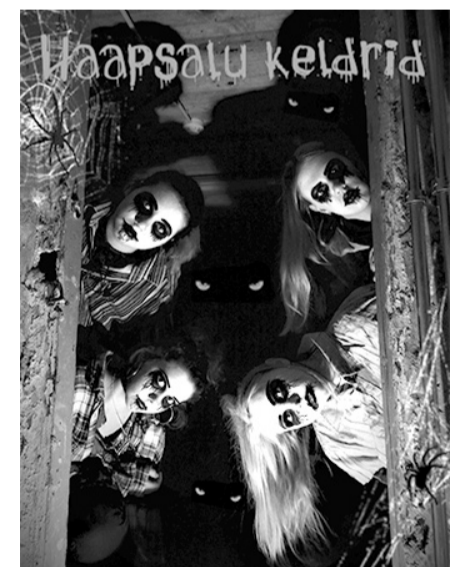

Kunstikooli ÖÖ

Pille-Riin Kikas
IV kursus

30. novembril 2018 oli tõepoolest meelde jääv üritus ning väga põnev vaheldus tavapäevale. Kuigi ma ei ööbinud koolis, olin terve öhtu siiski seal ning võtsin osa öhtustest mängudest ja tegevustest. Alguses kogunesime kõik alla kompositsiooniklassi ning meile anti kuulata üht muinasjuttu, mille kohta tegime kiire visandi. Seejärel läksime üles ning ootasime grimeerijaid, kes tulid suurte meigikohvritega; me võisime ka ise sealt asju võtta ning nendega enda peal erinevaid asju teha. Samal ajal käisin korra kuulamas Egon Erkmanni, kes andis meile plakati kujundamiseks vajalikke nippe ja soovitusi.

Meikides oli mul tõesti lõbus, sai nalja ning kõik nägid superlahedad lõpuks välja. Mina ja mu kursusekaaslane tegime end vampiirtaolisteks koletisteks ning siis oli aeg minna pildistama. Mina, teised minu kursuselt ning ka noored teiselt kursuselt läksime alla keldrisse, mis oli tehtud kambritaoliseks. Seal toimus pildistamine õudusplakatite jaoks.

HÕFFi plakatikonkursi võidutöö „Haapsalu keldrid“, III kursus.

Lõpptulemus on nüüd vaadates tõesti äge, kõik plakatid said väga ägedad. Plakatid saadeti HÕFFi plakatikonkursile, kus meie kunstikooli õpilased said publiku lemmikuks.

Oleksin kindlasti tahtnud kauem olla, sest kunstikooliöö on erakordne üritus, kus meie kooli õpilased ja õpetajad on koos ning kõik veedavad lõbusalt aega. Arvan, et kõik, kes kunstikoolis käivad, võiksid sellest osa võtta.

Intervjuu Anu Joostiga

Kuidas sa jõudsid Haapsalu kunstikooli tööle?

See oli 1982. aastal. Ilmselt oli õpetajaid puudu ja kuna ma olin Inge Raondi tuttav ja ERKI haridusega, siis ta küsis, et kas ma ei aitaks teda välja. Niimoodi kogemata, lihtsalt tutvuse poolest sattusin kunstikooli. Teine kord tuln siis, kui Mail oli keegi puudu. Ikka direktorid pöördusid mu poole, mitte mina ei käinud end pakkumas. Minu variant oli, et ainult mudilased!

Foto: Arvo Tarmula

Millises majas sa töötasid?

Esimene kord 1982. aastal olin kultuurimajas ja teine kord vanas lasteaias ehk praeguses Evald Okase muuseumis. Meie paiknesime seal madalas tiivas (õuetiivas) omaette klassis mudilastega, sest me ei vajanud kõrgeid molberteid. Seal oli meil pikk laud, mille ääres me toimetasime.

Kuidas sa hindad seda keskkonda, neid töökohti, kas need soosisid kunstitegevust?

Selle peale väga ei mõelnud. Põhiline on see, et lastel on vahendid ja huvitav ülesanne ning nad talitavad. Kui ma järele mõtlen, siis kunstikool selles vanas puumajas oli palju õdusam. Seal oli niimoodi, et meil oli oma klass, kus saime tehtud

tööd eksponeerida, väljapanekuid vahetada, seinad olid kogu aeg laste töid täis. Aga kultuurimajas ei tulnud selle pealegi, seal saime me neid ruume tundideks kasutada, aga need ei olnud meie omad. See väike ahjuküttega töötuba oma majas oli meie oma, laste tööd kujundasid ruumi ära ja andsid sellele meeleolu.

Anu Joosti tund mudilastega 1982.

Mis on õpetaja töös kõige huvitavam või paeluvam?

Mina ei ole õpetaja. Ma arvan, et meie kambal oli lahe meeleolu. Suured inimesed töötavad ju tõsiselt, eesmärgiga, ka siis, kui vahel ei meeldi, aga väikeste lastega pidid looma selle tunde, et nad tahavad tulla omast vabast ajast

ja isa-ema rahakoti peal. Nad tulevad ja et nad ei kao ära, kui on huvitav. Jah, oli küll voolavust, aga väga vähe. Suur kamp jäi järele. Ouline, et tööd vahelduksid ja loomulikult lapsed alati üllatavad. Ja nende tööd on sellised, et sa ei tulegi selle peale, milliseid lahendusi nad leiavad. Hea meeldiv õhkkond ja toimetamine, innustamine ja julgustamine – sellest ma lähtusin. Kui ma vanu fotosid vaatan, siis ainult sellest on kahju, et ma nende töödest rohkem pilte ei teinud.

Kas tundub, et ühiskonna ootused kunstikoolidele on laiemalt muutunud?

Kus ma oskan ühiskonna eest rääkida? Ootus on see, et mu laps oleks heades kätes. Ta tuleb sinna vabatahtlikult ja hea sooviga ja meie asi on teda selles toetada, et tema soov ja ind ei kaoks, ma arvan, et see ootus on jätkuvalt sama.

Milline võiks olla kunstikool 40 aasta pärast?

Ma isegi ei tea, mis toimub kunstis 5 või 10 aasta pärast, veelgi vähem võin ma arvata midagi kunstikoolist 40 aasta pärast. Kunst ja kogu meid ümbritsev elu muutub nii kiiresti, ma ei tea, kas siis veel maalitakse või joonistatakse või peetakse kunstiks hoopis teisi asju. Tegelikult igas koolis sa õpid inimeseks, on see kunsti- või muusikakool.

Igaüks teeb oma pilti, igaüks on isesugune. Mitte kellelegi ei saa öelda, et sa teed midagi valesti või nii ei tohi teha. Saab anda soovitusi, juhendust. Mina saan rääkida vaid oma põgusast kogemusest väikeste laste pealt: oluline on loovust ja sädet alles hoida. Sama soovin ka kunstikoolile 40 aasta pärast.

Mis mind inspireerib kunsti tegema?

Küsisime õpilasaktiivilt, mis on see, mis neid joonistama kutsub. Mis paneb loovuse kõige paremini tööle ning mida kunstiga tegelemine nendele pakub.

Riin Engman, 13a

Mulle meeldib loodus ja see inspireerib mind kunsti tegema. Looduses näen ma taimi, putukaid, loomi jpm. Seal ma näen juba erinevaid kompositsioonivõtteid.

Rael Engman, 13a

Kui ma käin looduses ringi, tuleb mul palju mõtteid, millest tahaks joonistada, kuna looduses on palju erinevaid asju, mida võiks joonistada. Saab kasutada palju värve, mis on looduses, mida ma seal näen.

Lisete Ratas, 13a

Mind inspireerib kunst sellepärast, et see annab mulle rohkem loovust ning see on ka rahustav (vahepeal siis, kui mul on tuju midagi teha). Kui ma näen, kui ilus on loodus sügisel, siis ma tahaks kohe seda joonistada või maalida. Ning kui ma näen näiteks, kui ilusasti keegi joonistab, siis ma tahaks ka sama ilusasti ja hästi joonistada.

Emily Laurmann, 13a

Kunstiga tegelemine aitab mul mõtteid korrastada, see aitab mul rahuneda ja sellega tegelemisel ma võin lasta mõtetel lennata. Mind inspireerib see ka, et ma tahan olla selles hea, sest see on üks asjadest, milles ma hea olen.

Mind inspireerib see, mida ma näen oma ümber või kuskil internetis, see annab mulle tavaliselt mingi idee.

Lisandra Hlonin, 12a

Mind inspireerivad joonistama kõige rohkem minu emotsioonid; kui ma olen kurb, siis joonistan midagi kurba, näiteks nutvat inimest. Kui ma olen rõõmus, siis joonistan rõõmsaid inimesi või lilli – lihtsalt midagi rõõmsat.

Mul on lihtsam joonistada, kui inimesed on minu ümber ja mulle antakse kindel teema, millega tegelema peab.

Andrea Magro, 14a

Kui on igav, joonistan väga lihtsaid asju. Kui ma olen õues ja jalutan sõpradega, siis kõike seda, mida ma näen, tahaksin üles joonistada. Pärast ma joonistan, mis on loodusega seotud.

Mind inspireerib väga palju muusika või kui ma olen kurb või rõõmus, siis seda, mida ma tunnen, ma tahaksin joonistada.

Anete Pindmaa, 11a

Ma hakkasin joonistama sellepärast, kui juhuslikult midagi muud teha ei olnud või kui oli koolis kunstitunnis äge teema. Ma joonistasin juba lasteaias. Üks abikasvataja joonistas hästi ilusaid pilte ja ma tahtsin samamoodi joonistada. Praegu ma joonistan, kui mu käed peavad liikuma või mulle tuleb hea idee.

Maria-Liisa Aleksandrov, 12a

Mind inspireerib kunsti tegema igavus. Kuna mul vahel pole midagi teha, siis kohe esimene mõte mu peas on see, et ma hakkaks joonistama.

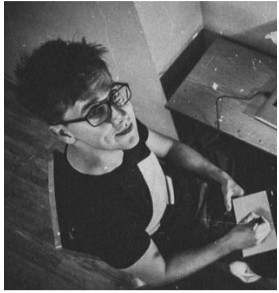
Veel inspireerib mind kurbus, sest kui mul on väga kurb tunne, siis ma hakkam joonistama, kuna see lohutab mind.

Veel inspireerivad mind loomad, sõbrad ja põnevad kohad, sest siis ma tahaks kohe midagi joonistada, aga vahepeal ei saa joonistada.

Ridala osakonna õpilased, I-IV kursus

Seltskond on parim ja see koos tegutsemise vaim. Need inimesed, kellega koos tehakse ja ollakse, on lihtsalt nii ägedad.

Mai Aavasalu – direktor, õpetaja, õpilane

Karel Rahu
õpetaja

Haapsalu kunstikoolil on olnud kokku viis direktorit. Esimese kümne aasta jooksul jõudis seda ametit pidada neli inimest. Neljanda direktorina asus ametisse Mai Aavasalu. Saab julgelt väita, et meie kunstikool on kõige enam Mai nägu. Küsisin Mailt, kuidas on nii läinud.

Hakkasin kunstikoolis tööle, olles samal ajal tööl Haapsalu 8-klassilises koolis, kus nüüd asub linnaalgkool. Töötasin seal kunstiõpetajana ja tööruumiks, nagu kunstiklassid tihti-peale on, oli kelder. Juhendasin ka pioneeride majas Ehte 8 keraamikaringi. Kui mind kutsuti tööle kunstikooli, käisid lapsed minu juures linnaalgkooli majas keraamikas. Keldris olid tingimused üsna halvad, seal oli väga külm. Imestan ikka, et mu tervis sellele vastu pidas. Lapsed kannatasid oma tunnikese ära, aga mina olin seal ju pikalt, kuni kaheksa tundi jutti.

Vaike Õlekõrs kutsus mind põhikohaga kunstikooli. Selleks ajaks olime kolinud juba Okase majja. Vaike rääkis, et see maja püsis tundmatutel hõrdejõududel. Põrandad olid viltu ja seal, kus galerii oli, tuli niiskus pidevalt alt üles.

Olin aasta olnud kunstikooli õpetaja, kui tuli asuda direktori kohale. Siis oli minu ülesandeks tähistada kooli kümnendat sünnipäeva. Mu kabinet asus esimesel korrusel, kus hommikul tööle tulles oli talvel vaid üks kraad sooja. Niisiis olen kogu aeg külmetanud. Hommikul, kui ukse lahti tegin, istus hiir küpsisekorvikese serval ja vaatas mind näoga: „Mis sul siia asja on?“ Mina seal olla ei kartnud, aga paljud ütlevad, et seal tõesti kummitas.

Direktori kohale asudes ei olnud mul plaanis suuri muutusi läbi viia. Kõigepealt tuli töö enesele selgeks teha ja samal ajal võidelda selle eest, et Haapsalus kunstikool ikka püsima jääks.

Kõige suurem rõõm ongi mul selle üle, et meid ei saadud ära viia. Meid taheti paigutada näiteks lasteaiaruumidesse ja isegi tagasi kultuurimajja. Minu jaoks oli see üks pidev

Mai Haapsalu kunstikooli 10 aasta juubelil.

võitlus. Ma tean, et linnavalitsuses mind kiruti, aga kool oli juba 30 aastat tegutsenud ja lihtsalt kinni meid enam ka panna ei saanud. Raske aeg oli, kui ajutiselt meil maja ei olnudki. Karja tänava maja oli põlengu tõttu remondis ning õppetöö oli jaotatud lasteraamatukogu ja Wiedemanni klassiruumide vahel. Mina tegin aga tööd hoopis Wiigi kohvikus. Vastik aeg oli, aga saime ka nii hakkama.

Kui Karja tänavale tagasi kolida saime, hakkas õpilaste arv taas kasvama. Viimase tööaasta tegelesin aga sellega, et saaksime siia, Jaani tänavale kolida. Kui kevadeks oli selge, et saame uue maja, leidsin, et aitab küll, aeg enda töödega tegeleda. Loomulikult ei saanud ma aga jätta täiskasvanute keraamikaringi. Ma ei saa ju sellest loobuda, kui iga kevad

**„Seni, kuni inimene
õpib, töötab tema
mõistus ja vaim on
selge.“**

küsitakse üle: „Kas sa ikka viitsid meiega?“ See on juba aastatega kujunenud sõpruskond. Eks mulle ikka meeldis rohkem olla õpetaja kui direktor. Mulle meeldib kunstiõpetaja töö puhul, et ma näen tulemust. Ma näen õpilaste huvitavat loomingut ja arengut. Mäletan, et pärast keskkooli ei olnud mul mingit plaani õpetajaks õppida. Mina plaanisin minna kunstiülikooli, aga tol ajal hakkasid eksamid seal varakult ja kuigi mul olid neljaviied, pandi mul laulmine kolm. Kui see ei oleks olnud kolm, poleks ma pidanud lõpueksameid tegema. Kuna laulma lõpueksamitel ei pidanud, polnud mul neid mingi probleem ära teha, aga samal ajal sisseastumiskatsetele minna ei saanud.

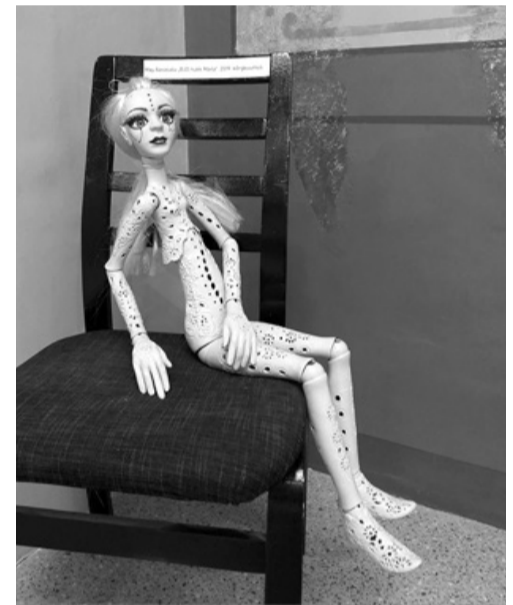
Mulle jäi silma, et Pedas on kunstiõpetaja eriala ja seal olid mõned asjad, mis mind tõmbasid. Otsustasin, et lõpetan selle ja pärast vaatan, mis edasi. Käsitööd oli palju, kuid ega ükski oskus ei jookse mööda külgi maha.

Seejärel suunati mind kolmeks aastaks Elva. See sobis mulle, sest on Tartu lähedal. Enne mind pakuti kohta ühele kursuseõele, kuid tema loobus, sest talle ei võimaldatud seal lehmapidamist. Elva keskkoolis oli raske. Klassides oli 42 õpilast, spetsiaalset kunstiklassi ei olnud, tassisin õpilaste töid ühest klassist teise ja sealsete tädikestega oli ka raske läbi saada. Haapsalusse tõmbas mind, sest olin siin

Mai koos tütre Ursulaga 22. lennu lõpuaktusel.

käinud maalilaagris. Käisin ringi, maalisin ja vaatasin, et päris tore koht, hakkas meeldima ja tulingi siia. Alles siin Haapsalus hakkasin keraamikaga tegelema. Vana Varblane viskas mulle savikoti nurka ja ütles, et savi on siin, hakka lastega voolima. Seega hakkasin ise õppima, kuidas seda kõike teha.

Mai nukk kunstiklubi sügisnäitusel.

Arvan, et kümne aastaga olin sel tasemel, mis ülikoolis keraamikat õppinud tudeng viie aastaga. Praegu ka veel õpin. Seni, kuni inimene õpib, töötab tema mõistus ja vaim on selge. Eks ma olin terve elu ise õppinud. Kui ma koolis käisin, siis minul ei olnud kunstiõpetajatki. Fotode pealt harjutasin inimese joonistamist. Ka oma stiili kujundasin ise. Ma ei oska öeldagi, mis inspireeris mind looma fantaasiategelasi. Olen suur ulmekate lugeja, juba kooliajast. Selliseid fantastilisi gootilikke karaktereid joonistasin enne, kui olin mujal midagi sarnast näinud. Nüüd on need tegelased läinud üle keraamikaks. See gooti tüdruk, mis praegu näitusel on, mulle enam ei meeldigi nii väga. Nüüd teen juba ägedamaid asju. Kui 70 saan, teen näituse. Panin juba aja kinni.

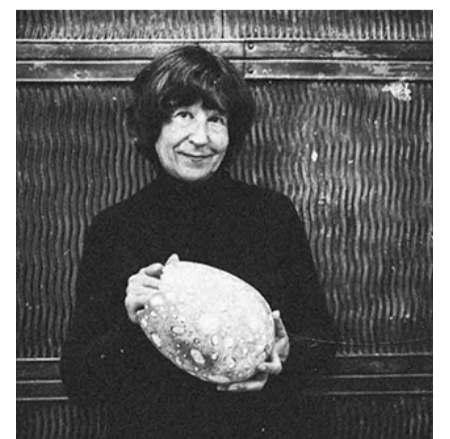

Foto: Tõnis Krikk

VILISTLASTE MEENUTUSI

Maarin Ektermann,
15. lend

Olles proovinud mitmeid oma üldhariduskoolis pakutavaid ringe ja harrastusi ning saanud selgeks, et mul ei ole ei lauluhäält ega erilist näitlejasoont, jõudsin põhikooli alguses omal käel kuidagi Haapsalu lastekunstikooli. Tuleb tunnistada, et erilisi kunstipalanguid minus ei avaldunud, ma ei ole kunagi olnud üks nendest, kes kohe hästi joonistaks, ning ka kunstikoolist mäletan selgelt nõutuse tunnet, mis mind tabas, kui keraamika-, maali- või kompositsioonitunnis tuli otsustada, mida siis teha. Kõige jubedam oli vaba teema, mis lõi pea korralikult tühjaks ning jäi üle vaid jälgi-da, kuidas teiste paberid ja lõuendid muudkui täitusid. Õnneks sai kunstikoolis tollal pikalt nikerdada ka kipspeade ja etteantud vaikelude kallal ning mulle väga meeldis keraamikas savi mudimise käeline tunne. Samas oli lastekunstikoolis käimine minu enesemääramisel ja elukutsevalikul otsustava tähtsusega ning selleks andsid oma panuse maja, kus kool asus, seal kohatud teised õpilased ja eelkõige õpetajad.

Tollal asus kool praeguses Evald Okase muuseumis ja vana maja oma aiaga (kus asus keraamikaahi) oli hoopis teise hõnguga kui minu elu paneelmajas. Maja tundus suur ja salapärane, tundide vaheajal kondasime ringi ja proovisime erinevatel korrustel asuvaid suletud ukseid. Ma ei mäleta väga palju koolis toimunud ühisüritusi või väljasõite kogu koolile, eelkõige olime koos oma kursusega. Meie kursusel oli inimesi nii sel ajal eksisteerinud Wiedemanni gümnaasiumist, Haapsalu keskkoolist kui ka vene koolist ning see andis laie-

ma tutvusringkonna – tavaliselt suheldi selles vanuses ikkagi vaid oma kooli omadega. Vene tüdrukutega keelebarjääri tõttu paraku mingit kontakti ei tekkinud, nemad olid omaette ja eesti tüdrukud siis omaette, poisse õpingute vältel praktiliselt näha polnudki.

Vast aga kõige olulisem, mille ma oma õpingute jooksul lastekunstikoolist leidsin, oli üks esimesi selgelt tajutud eeskujusid, Ursula Aavasalu. Tegelikult on meelde jäänud ka tol ajal direktorina töötanud ja keraamikat andnud Mai Aavasalu, kelle kabinet (kuhu kahjuks tihti asja polnud) oli põnevalt hämar ja täis tema enda kummastavat loomingut, aga Ursula oli noorem ja kuidagi ligipääsetavam. Ma arvan, et Ursula oli esimene cool inimene, keda ma kohtasin. Haapsalus toimus 1990ndatel varakapitalistlik võidujooks, valit-ses mentaliteet, et „võidab see, kellel on surres kõige rohkem asju“; kultuurist on mulle millegipärast meelde jäänud ainult klassikalise muusika kontserdid lossikirikus jms. Mingit ägedat noortekultuuri peale klubikultuuri minu horisondile väga palju ei jõudnud, äkki kuskil muidugi oli ka. Ma ei mäleta ühtegi asja, mida Ursula oleks öelnud või mingit konkreetset õpetust, vaid pigem tema hoiakut ja stiili. Mulle avaldas muljet, keegi ei püüdnud olla „õpetaja“ ega püüdnud lastega ka kuidagi sõbrustada, vaid jäi alati pigem teatud määral reserveerituks, distantse; samas oli tunda, et inimesel on oma elu ja oma stiil ja see oli hoopis teistsugune kui teistel temavanustel inimestel, keda ma Haapsalus iga päev nägin. Selle stiili osa oli näiteks punane Volkswageni pörnikas, millega ta sõitis ja millega õnnestus ükskord isegi koju visatud saada.

Maarin Ektermann kohtus kunstihuvilistega kunstikoolis, kus sai alguse ka ta enda side kunstiga.

Foto: Arvo Tarmula

Ursula Aavasalu oli minu jaoks signaal, et kuskil on mingi teistsugune elu, mingite teistsuguste elustiilidega võimalikkus, Haapsalust on võimalik kuhugi minna ja kellekski saada. See oli väga jõustav teadmine ja üks vähe-seid fangirl-momente, mis mul elus on olnud. Nii et lastekunstikooli lõpetades oli mul välja settinud suund, mida oma eluga edasi teha – saada ka kunstiõpetajaks. See, kuidas ma lõpuks jõudsin hoopis läbi Eesti kunsti-akadeemia kunstiteaduse eriala kaasaegse kunsti ja täiskasvanuhariduse ristpunktidesse tööle, on juba üks teine lugu. Haapsalu kunstikool vajutas aga minu kujunemisse oma üliolulise jälje, andes teadmise, et isegi kui sul ei ole selgelt käelist andekust, mida enamasti nn kunstiandega seostatakse, võib sinu kutsumus olla siiski seotud just kunstivaldkonnaga.

Urmas Lüüs,
20. lend

On vist vähe, mis mind kunstikooli puhul mõjutanud poleks. Kohati jääb tunne, et kõik, mis ma nüüd töö või huvidena teen, sai Indrek Jetsi juhendamise all mulda pandud. Kunagi tõi Indrek tundi kaasa omalindistatud kasseti. Ühel pool The Clashi „London Calling“, teisel Einstürzende Neubauteni „Halber Mensch“. Kui teismeeas sai põhiliselt mängitud The Clashi vaimus punki, siis minu praeguste muusikaliste tegemiste puhul tõmmatakse enim paralleele just Neubauteniga. Puutumine kokku metallitööga jätkus õpingutega Eesti kunstiakadeemia ehte- ja sepakunsti erialal. Tänu tutvumisele ja esimestele katsetustele performance-kunstiga olen praegugi oma loominguga kusagil kunsti ja teatri vahel asuval etenduskunstide hallil alal. Mitmetunnised vestlused (või pigem Jetsi monoloogid) budismist on mind viinud mitmel korral selle religiooni lätetele Aiasse. Kuna mitmed meist said värvatud Indreku kutsel muinasajaloo taas-elustajate seltskonda, siis igal aastal jõuan hea meelega mõnele arheoloogilisele kaevamisele või eksperimentaararheoloogilistele katsetele. Mõeldes tagasi sellele muldapanemise metafoorile, võib öelda, et ülejäänud elu on nüüd üks lõputu lõikuskuu.

Helen Arov,
22. lend

Õppeperiood kunstikoolis sai võimalikult pikk – ringiastmest ettevalmistusastmeni ning koolikursustest kuni lisa-aastateni. Mälestus, mis mul meeles on, pärineb kuskilt ettevalmistusastme ajast. Kunstikool töötas sel ajal Wiedemanni kooli klassiruumides, mis tekitas ehk klassikalise õppetöö tunde kui kunstikoolis tavapärase. Väikesele lapsele tundusid need koridorid ja klassiruumid hiilgama suured ja õpetaja istus kaugel klassi ees ning teekond õpetajani tundus hirmutavalt pikk, seda enam, et õpetajaks oli Indrek Jets. Seekord tegime savist anumaid, mille küljes pidi olema ka mingi element. Mina tegin siis lehmamustriga kausi, mille küljes oli lehmapea. Kruusi mõõtu kausi küljes väike pea. Kui olin esimene kord pika teekonna õpetajani läbinud, küsis õpetaja Indrek, kas see pea ka kausi küljes seisab. Selle peale läksin vist sõnagi vastamata kohe tagasi istuma ja probleemiga tegelema. Teist korda õpetaja juurde tulles tuli temalt sama küsimus: „Kas see pea ka kausi küljes kinni on?“ Seepeale võtsin ma lehmapeast kinni, nii et kauss rippus allapoole. Õpetaja käest sain vastuse, et see oli küll julge tegu. Vot kus eduelamus! Seepärast see kauss mul senini kasutuses ongi.

Grete Murr,
29. lend

Kunstikoolis käimise ajast on mul mitmeid armsaid mälestusi. Kunstikool oli koht, kus tundsin end koduselt ja hästi. Seda tõestab see, et enamik meist läks sinna kohe pärast kooli hoolimata sellest, et tunnini oli veel palju aega. Kojugi jõudsimme alles õhtul hilja ning hakkasime siis ruttu-ruttu koduseid ülesandeid tegema, et hommikul jälle reipalt uuele päevale vastu minna. Eriti meeldis mulle keraamikatund. Mäletan korda, kui minu kursusekaaslane tükikese savi suhu pistis ja ära sõi, mille peale õpetaja justkui muuseas ütles: „Jätku.“ Selle peale ma naersin südamest ja tänagi naeran seda meenu-tades. Praegu võin julgelt öelda, et Haapsalu kunstikool mängib minu elus ja valikutes väga suurt rolli. Rääkimata oskustest, kujunesid just seal ka paljud minu tööekspe-damised ning õpetajad olid ja on siiani mulle suureks eeskujuks.

Kristel ja Merilin Kotta, 16. lend

Lõpetasime kunstikooli 20 aastat tagasi. Sisestumiskatsetel pidime guašvärvidega maalima hernehirmutist, mis meil teineteiselt inspiratsiooni saanuna ja oma tavateadmistes ebakindlana üsna ühtemoodi välja tulid. Siiski võeti meid kooli vastu ja liideti õpilaste vähesuse tõttu peagi teise kursusega, mistõttu lõpetasime õpingud kolme aastaga. Põhiõpetaja Indrek Jets pühendus südamega meie – oma esimese kursuse – loominguisele arendamisele. Imetlesime tema ajaloo- ja kunstiteadmisi ning soovisime veidigi olla „tema nägu“. Meile meeldisid kompositsioonid, mille ta meile ette seadis, olid seal siiski kipskujud või kirved. Kord kutsus ta meile modelliks oma tuttava näitleja Elmo, kord istus ise puhaste paberite ette. „Vigurivisandite“ (figuuride) tarvis poseerisid õpilased üksteisele. Pool aastat õppisime Zenit-fotoaparadi käsitlemist. Siiani on kõrvus õpetaja Egon Erkmanni soovitus, et lossitorn peaks ikka tervikuna fotole jääma. Paremad mustvalged fotod Ungrust, Pirit Kloostri väravadetailist ja lihtsalt hoovikanadest jõudsid Bergfeldti mudaravila seintele ja sinna jäidki. Fotoõpetaja kujundas ka meie kursusenäituse „Mobilis in mobili ehk kuus stiili“ plakati ja jäädvustas moesõu.

Direktor Mai Aavasalu juhendatud keraamikaklassis valmisid magajad, liigendnukud, peekrid, loomakujud ja muud esemed. Temalt saadud luba teha (Kristeli) lõputööks Ungru lossi makett oli juba iseenesest suure unistuse täitumine, rääkimata veel abist, mida ta nõu ja jõuga osutas selle valmimisel. Lõputööde tegemine kestis pool aastat ja meie kursus võttis ülesannet väga tõsiselt. Maketi kavandamisel olid abiks vanad muuseumifotod ja arhitekt Tõnis Padult saadud kaasaegsed fotod, millel olid näha müüridele paigutatud meetripostid. Need olid mõõtkava loomise aluseks. Seal, kus fotod ei aidanud, pidi kasutama kujutlusvõimet. Viimasena põletusahju läinud savitorn purunes kildudeks, kui kaitsmiseni oli vähe aega. Mai leidis kiireks alternatiiviks kergelt voolitava materjali. Loss on praegu annetusena Läänemaa muuseumis. Kunstikooli õpetajad ei istunud tundide ajal käed rüpes, vaid joonistasid või voolisid midagi. Kord pani Mai moesõu auhindade hulka väikse kuldpruuni glasuuriga keraamilise muna, mida kõik osalejad millegipärast ihaldama hakkasid, ehkki teisedki auhinnad olid

tähelepanuväärsed ja õpetajate tehtud. Mul (Kristelil) õnnestus see sõu oma biidermeierkleidiga võita ning ma sain õiguse muna endale „valida“. Kui Indrek meile enda kujundatud nahkjärjehoidja või mõne ajaviiteks valminud joonistuse andis, oli see suursündmus, millest vanematele kodus rääkida.

Kristel Kotta ja Elis Saareväli
1996 aasta moeshowl.

Meie õpinguaastatel asus kunstikool veel aadressil Karja 24, praeguses Evald Okase muuseumis. Viimasel kevadel toimus põleng, mistõttu kool järgmisel õppeaastal kolis. Meie õpingute aegne hoone oli vana, kuid kodune. Väidetavalt seal kummitas ja ülemise korruse pime koridor oligi üsna sünge paik. Esimesel korrusel asetses kaks näitusesaali, kus aeg-ajalt nägime eksponeerituna oma töid, põnevas võrdluses teiste omadega. Hindeid pandi kaks korda aastas toimunud arvestuspäevadel. Arvestusel pidi õpetajatele ette näitama kõik poolikud ja valminud tööd, mis laotati saali põrandale. Juhtus, et mõni poolik töö pidi kiiresti valmima, kuna see oli valitud näitusele. Moesõud ja lõputööde kaitsmised toimusid samuti saalis. Allkorrusel olid ka keraamikklass, trükipress, millega tegime oforte ning teisi kompositsioonitöid, ja direktori kabinet. Tagauks viis hoovi, kuhu kogunesime tähtsatel rakukeraamika põletuspäevadel. Meie kursusel oli ka au teha grafiti hooviga külgneva puukuuri seintele. Selle taustal jäädvustasime fotodele oma lõpupeo. Koridoris peaukse kohal, teise korruse treppide kõrgusel oli kaks akent, kuhu loovuta-

sime õpetaja ettepanekul oma kilevitraažid, kuna üks aknaklaasidest oli läinud katki. Kompositsiooni- ja kunstiajaloo klass, mis asus kollaste taburettidega maaliklassi vastas, tõi ühte õhtusse elevust, kuna selle põrandaaugust pistis pea välja hiir. Seal maalisime siidi, koostasime pildikesi ringidest ja joontest, meisterdasime nahast kotte ja klaasvitraaže. Maaliklassis aeg seiskus: ühed õlimaaliid võisid valmida poole aastaga. Unustamatu on ka päikeseloojang, mida ma (Merilin) selle klasi ruumi aknast nägin ja vaba teema raames paberile püüdsin. Ja ikkagi see sinine värv vanal triikraual, mida me tegelikult ei näinud, aga mis õpetaja sõnul seal oli ja mis hiljem meie kõigi maalidele elu andis. Joonistusklass asus koridori lõpus tänavapoolsel küljel kompositsiooniklassi kõrval. Just seal toimus meie esimene kunstikoolitund, kus mõtlesime põnevusega, et nüüd hakkamegi sisustama neli õhtut nädalas selles koolis. Peale pliiatsite proovisime kätt kriitide ja söega. Olles kunagi joonistanud Michelangelo Taaveti silmi ja meelde jätnud tosinate kaupa kunstiajaloo tippteoseid, ajastuid ja autoreid, neid kergelt ei unusta. Enne sisseastumiseksamit olime peresõpradelt kuulnud, et kunstiajalugu on väga raske õppeaine. Ometi kujunes sellest üks meie lemmikuid. Esimesed sammud kunstiajaloo tegime Jaanika Kalliga, kes lasi meil kirjutada konspektimappile *Ars longa*, *vita brevis* est ning joonistada raamatutest maha püramiide, menhireid ja dolmeneid. Hilisemas elus oleme kõige enam rakendanud just kunstiajaloolaseid teadmisi, kuigi loominguise ja keskminegi joonistusoskus on tulnud kasuks ka õpetajaametis. Minu (Merilini) meelest andis kunstikool meile siiani tuntava spetsialiseerumise, mida saab võrrelda ainult hilisemate ülikooliõpingutega. Tõeliselt väärtuslik osa argipäevast algas kell 17 kunstikoolis. Lõputööde tegemise ajal jätkus tööd ka koju, aga Henriku Liivimaa kroonika tindi ja sulega Lombardia stiilis ümberkirjutamise (kaks lehte päevas) süvenemine oli huvitav ja arendav. Valminud puu- ja nahkkaantega raamatu idee pärines Indrekult, kes oli ka mu juhendaja. Töö kujundas mu käekirja ja raamatu kallal nokitsemine oli justkui eelmäng hiljem ette võetud tõlketöödele. Kunstikool õpetaski meid tegus olema terve elu. Aitäh teile, armsad õpetajad! Aitäh ka vanematele, Heivi ja Vladimir Kottale, kes meid kunstikooli suunasid ja meid sellel teel igati toetasid. Õnnitlused praegusele kooliperele!

Lauri Pilter, 5. lend

Mu esimese romaani „Lohejas pilv“ (2004) üks peatükke, mille pealkiri on samuti „Lohejas pilv“, koosneb osalt mu autobiograafilistest mälestustest elust 1980. aastate Haapsalus. Seal on juttu lastekunstikoolist ja ka muidu kunstihuvist. Seda väga noore inimese mina keskselt.

Raamatust on puudu õpetajate nimed ja nende isiksuste mõju: Vaike Õlekõrs, Helju-Laine Sarnet Zauram, Mai Aavasalu, Inge Raondi. Samuti tutvumine koolikaaslastega: Indrek Jets, Astrid Porila, Kaili Viilma, Edgar Päzing, välitunnid lossipargis ja Laikmaa majamuuseumi pargis.

Maalisime ainult akvarellide ja guaššidega. Õlimaali olen alles keskealisena hobi korras natuke teinud. Mulle sobisid kõige rohkem pliiatsitehnikad. Häiris lühinägelikkus, kartsin silmaarsti juurde minna. Kõige suurema huviga käisin kunstiajaloo ja skulptuuritundides. Mulle meeldis väga savi ja kipsi lõhn, aga ka vesivärvide lõhn. Mitu skulptuuritunnis voolitud anumad on mul siiani riivilil alles, samuti üks peaaegu elusuurune, turbanit kandva habemiku mehe pea (põletamata savist). Lastekunstikool õpetas mulle heas mõttes ühtaegu loovust ja distsipliini.

Simmo Rannus, 19. lend

Kunstikooli lõputöö kaitsmine oli minu jaoks esimene selline kogemus, kus laiema publiku ees pidi aru andma oma tegemistest. Mõistagi oli tegemist ametliku üritusega ja kerge närv oli sees, ehkki kõik olid sõbrad ja tuttavad. Mäletan, kuidas ootasin enda kaitsekõnet, et saaks selle asjaga lõpuks ühele poole. Õnneks oli meie lend õnnistatud sellise inimesega nagu Matis Mäesalu, kes kaitsekõne ajal natuke pabistades ütles, et tema tööd peaks hoopis pimedas vaatama, sest siis on see kõige parem. Mõistagi kõik pahvatasid naerma ja kogu õhkkond oli tänu sellele kuidagi muhedam.

Mirje Sims,
7. lend

Minu kunstikooliajad jäävad kahek-
sakümnendatesse. Kui praegu lõputun-
nistust vaatan, siis pean tõdema, et oleks
võinud paremini. Aga mis seal ikka.
Hinded ju ei jäänudki tollest ajast meelde,
küll aga õpetajad ja veel see miski, mis
neis tundides oli.

Näiteks kunstiajalugu. Oleksin ma tol
ajal vaid adunud, kes mulle seda ainet
andis! Teades praegu Helju-Laine Sarnet
Zaurami kohta Eesti kunsti loos, võin
olla vaid tänulik, et mul oli võimalus olla
tema õpilane. Minu jaoks oli ta siis lihtsalt
õpetaja Zauram. Tema tunnid ei piirdunud
vaid raamatu „Kunstiajalugu noortele“
sisuga, vaid õpetajal oli hulgaliselt pildi-
materjali, mida ta meile tutvustas. Tema
tunnikontrollid (kui ma ikka õigesti mäle-
tan) ei jäänud alla päris kooli tunnikatele.
Kui oli ikka õppimata, siis hästi see ei lõp-
penud. Praegustel õpilastel on tollase aja
õpilastega võrreldes pikk edumaa – meil
ei olnud internetti ega nii palju teatme-
ja kunstikirjandust; liikumisvõimalus ja
maailmakunsti oma silmaga nägemine oli
peaaegu olematu.

Skulptuuritunnid toimusid praeguse lin-
naalgkooli keldriklassis. Märja savi lõhna
tundes tuleb see klass mulle kohe silme
ette. Minu kooliperioodi jääb ka aeg, mil
kool pesitses erinevates majades –
kultuurimajas ja praeguses Okase muu-
seumis. Ma lihtsalt õppisin vist kaua.
Ja kõikidesse tundidesse ei jõudnud ka.
Tegemist oli kooliajal palju. Lõputunnistus
on siiski taskus.

Õpetajad Vaike Õlekõrs, Inge Raondi, Mai
Aavasalu – aitäh, minu Õpetajad! Kunsti
märkama, armastama ja looma ei suuda
iga inimene lapsi panna. Teie suutsite.

Ursula Aavasalu,
8. lend

Selle küsimise peale muidugi tulid esimesena
meelde kauged ajad, kui kunstikool oli veel Okase
majas ja ettevalmistusklassi tunnid toimusid sel-
les väikeses juurdeehitises. Väikeste lastega juhtus
alailma igasuguseid asju ju. Näiteks ühes tunnis
suutis üks aktiivsem tüdruk vastu klassi sein
lennutada mitte ühe, vaid lausa kaks purki tušši.
Kusjuures täiesti kogemata. Päriselt ka! Temaga
lihtsalt kogu aeg juhtus... no on selliseid inimesi,
eks. Aga seinad olid seal värvitud minu mäletamist
mööda valge vesiemulsiooniga. Kogu ülejäänud
tund läks meil siis terve grupiga selle puhastamise
peale. Niisugust kõiki ühendavat grupitööd annab
välja mõelda... vesiemulsioonvärviga sein ja tušš...
Olid ajad, kus väikeste lastega sai tušši kasutatud...
Tintenpenid on ikka imeline leiutis!

Ja sellest ajast on siiani meelde jäänud, kuidas kaks
tüdrukut millegi üle kaklema läksid ja üks sõimas
siis teist: sina igavene plekkperssega vedruvasikas!
Heldeke. Me pidime Maiga seda vaidlust lahen-
dama ja jube raske oli tõsiselt jääda sealjuures...
Niisugune loominguuline väljend jäi ikka meelde ja
leidis aeg-ajalt kordamist selle grupi lõpetamiseni.

Gris-Markus Reinesberg,
35. lend

Mäletan kunstikooli alati oma teise kodu-
na. See oli koht, kuhu ma tahtsin pärast
tunde jääda ja olla oma kursakaaslaste-
ga. Me kuulasime seal alati muusikat ja
rääkisime kõigest, millest saime, vahel
tegime ka tööd. Õelda, et me ei ole kõige
aeglasemalt töötav kursus, kes seal koo-
lis on eales õppinud, on alahindamine.
Kuid õpetajad on alati vastutulelikud ja
head. Aide oli lahke ja ta piparmündi-
tee oli kõigi lemmik, Indrekuga sai alati
uusi asju proovida – happega joonistuse
süvendamisest kuni nahast kottide õmble-
miseni, Paula ja Elis olid alati kannatli-
kud meie aeglase maalimisega ja Karel oli
parim kursusejuhendaja, kelle huvitavad
jutud ei lõppenud.

Kui ma veel ettevalmistuskursusel olin,
siis tehti vanas majas pannkoogiõhtu. Üks
õpilastest oli DJ ja seal tantsiti ja joonis-
tati. Mis mulle kindlalt meelde jäi, oli see,
kui ma lõpuks tegin üksinda kõigile pann-
kooke, sest ma nii väga tahtsin. See kool
oli minu jaoks tähtis ja kuidas see kasva-
tas mind inimesena. Palju õnne!

*Gris-Markus Reinesberg oma
lõputöö kaitsmisel.*

Helen Haabel,
21. lend

Oma lõputööks tegin figuurivisanditest kok-
ku pandud kompositsiooni. Selle töö tegemi-
seks poseerisid mulle paljud kunstikoolikaas-
lased väga erinevates poosides. Tekkis mõte,
et keegi võiks poseerida ka „sillas“. Paraku
kunstikoolikaaslaste hulgast ma sellist ini-
mest ei leidnud, kes oleks olnud võimeline
15 minutit järjest „sillas“ olema. Appi tuli mu
klassiõde, kes oli aastaid iluvõimlemisega
tegelanud, ning soovitud 15 minuti figuuri-
visand poosis „sild“ sai paberile joonistatud,
nii et modell puhkas keerulises poosis olemi-
sest vaid korra.

Robert ja Hendrik Põlluaed,
23. lend

Indrek Jets on rääkinud, et me vennaga olime
parajad marakratid ja toituisime endast vane-
mate kursusekaaslaste Andrese ja Ramoni
närvidest. Näppasime värvipurke ja peitsime
neid. Ükskord saime Ramoni põrandale pikali,
kui üks meist keerdus ümber tema jalgade ja
teine jooksis talle sülle.

Eredalt on mees üks jõulupidu, kui pidi
jõuluvana tulema, aga selle asemel tuli vikati-
ga Surmaks kehastunud Indrek Jets pakke üle
andma. Keegi kursusest pidi julgema pak-
kidele järgi tulla. Hiljem olla kuulnud, et see
oli paljude väikeste jaoks ikka üsna hirmus
olnud.

17. lennu lõpetamine Kuke galeriis. Paremäl rühmajuhendaja Ursula Aavasalu.

HAAPSALU KUNSTIKOOLI VILISTLASED

1. lend 1983

Jõgisalu, Madis
Kalm, Nataša
Kangur, Kaido
Krikk, Kairit
Lainevoog, Laida
Porila, Jana
Pärn, Jaana
Rahu, Anu
Šandõbina, Irina
Šidlovskaja, Ira
Teesalu, Andero
Tim, Anneli
Toporova, Ljudmilla
Viilma, Virve

2. lend 1984

Aaloe, Maarja
Erkmann, Egon
Molotov, Aleksei
Nurmsalu, Ruth
Sandakova, Marina
Selg, Anne
Umda, Vjatšeslav

3. lend 1985

Kasemaa, Kaupo
Leesik, Tiina
Mittal, Aili
Rohi, Kadri
Salusaar, Liia

4. lend 1986

Jets, Indrek
Viilmaa, Kaili

5. lend 1987

Kera, Ingrid
Käis, Helena
Leppiko, Krista
Meister, Monika
Mikli, Talvi
Moos, Triin
Pilter, Lauri
Porila, Astrid
Päzing, Edgar
Saar, Nele
Tamme, Tairi
Tammik, Maritta
Vaistla, Siret
Vomm, Katrin

6. lend 1988

Klimašenok, Olga
Kõrgema, Katrin
Lindal, Önneli
Taidla, Tiina
Tomson, Heidi
Veersalu, Halja

7. lend 1989

Aleksejeva, Marina
Jaani, Jaana
Jaani, Liina
Jeeberg, Kai
Kamenjuk, Anneli
Kann, Heidi
Kann, Hele
Klassen, Veiko
Neubauer, Mirje
Siil, Inga
Undla, Ene

Viitmaa, Mall

8. lend 1990

Aavasalu, Ursula
Matteus, Siret
Mändla, Maiki
Rao, Auliki

9. lend 1991

Kapatsin, Sergei
Kivioja, Anne
Klopper, Kristi
Madiberg, Pirjo
Märdimäe, Katrin
Neidre, Heidi
Nõlvak, Siiri
Saarlo, Liina
Smõslova, Maia
Zavjalova, Jelena
Tahvinova, Irma
Vilsar, Maarja

10. lend 1992

Jõesaar, Marju
Laupa, Piret
Lauri, Kristina
Lehismets, Helen
Lints, Eili
Lints, Helen
Padu, Aet

11. lend 1993

Koit, Katrin
Laimets, Terje
Mikkor, Kadri
Padu, Mare
Sadikov, Ramil
Äkke, Siiri

12. lend 1994

Agurauja, Kristel
Baranova, Oksana
Barndõk, Tarmo
Karm, Anu
Kelindeman, Mait
Kivimäe, Kaido
Käär, Kristel
Küngas, Pille
Lepasepp, Kaupo
Mik, Kaja
Paltre, Külli
Pöder, Deana
Sinikas, Marju
Zeeman, Evelin
Zeeman, Sander
Tammearu, Tõnu
Teemus, Moonika
Telgmaa, Heli
Ting, Pille
Vahi, Merlin
Veide, Aivar
Viinapuu, Eva

13. lend 1996

Birk, Kairi
Indus, Liina
Indus, Liisi
Pajuste, Renee
Rand, Indrek
Siir, Üllar
Tamm, Andrus
Vahar, Moonika

14. lend 1997

Heringas, Dagmar
Kaljo, Andres
Kinkus, Diana
Lillep, Kaidi
Niit, Urmeli
Pöld, Erki
Pöldve, Indrek
Saunik, Relika
Soon, Kätlin
Uus, Maiu
Viil, Janeli

15. lend 1998

Aavasalu, Urmas
Ektermann, Maarin
Filippova, Oksana
Kask, Inna
Melb, Eliko
Rand, Marianne
Šklovets, Julia
Tiit, Jaana
Vassiljeva, Tanja

16. lend 1999

Birnbaum, Christina
Heimann, Triin
Kotta, Kristel
Kotta, Merilin
Saareväli, Elis
Sipp, Evelin
Urb, Karin

17. lend 2000

Hint, Annika
Matsberg, Anne-Katrin
Paavo, Katre
Tamsalu, Janika
Valge, Liis

18. lend 2001

Dutov, Sergei
Ilves, Nele
Loonde, Olga
Riie, Riina
Ring, Tiina
Saareväli, Liisi

19. lend 2002

Höövel, Annika
Malken, Mariliis
Malõškina, Julia
Meister, Jane
Mäesalu Matis
Pulst, Kadri
Pulst, Mart
Rahu, Karel
Rannus, Simmo
Suits, Raiko
Veide, Argo

20. lend 2003

Erit, Eliise
Fjodorova, Marina
Kaljo Liis
Kokk, Krislyn
Laur, Triin
Lüüs, Urmas
Meitern, Ebe
Päri, Monika
Raudsepp, Erika
Tammesalu, Helen

Volmer, Andres

21. lend 2004

Haabel, Helen
Laur, Heidi
Soots, Elina

22. lend 2005

Arov, Helen
Kuznetsova, Paula
Meitern, Madli
Parbus, Tiiu
Tulgiste, Katri

23. lend 2006

Heringas, Birgit
Kudrjašova, Ljudmilla
Põlluaed, Hendrik
Põlluaed, Robert
Rohi, Gerli
Tohver, Ramon
Väiko, Andres

24. lend 2007

Aedviir, Kärt
Hanga, Hanka
Laurand, Ann

25. lend 2008

Ankuhina, Monika
Karjane, Heleen
Palmiste, Maarja
Pärnpuu, Kadri
Veide, Kerly
Voogla, Saskia

26. lend 2009

Einmann, Elin-Simone
Illik, Karl Erik

27. lend 2010

Buschmann, Agnes
Lepmets, Joanna Martina
Pook, Keity
Rajatamm, Cathleen
Saar, Sandra

28. lend 2011

Elvelt, Regina
Köster, Sandor
Riie, Riste
Türkei, Jüri
Türkel, Raina
Volmer, Ilmar

29. lend 2012

Golovnja, Anna
Gorbušin, Dmitri
Lehemaa, Grete
Mihk, Laura
Murr, Grete
Parv, Loraliza
Siirmann, Greete
Siirmann, Hanna
Tedremaa, Therese
Türkson, Lisandra
Võsa, Liis

30. lend 2013

Kalde, Iirys
Naudi, Kristina
Ratt, Aleksandra

Saarmäe, Sandra

Sein, Markus
Sinimeri, Marili
Särg, Sandra
Tunikova, Mark

31. lend 2014

Altmets, Doris
Erik, Helen
Ilves Johanna
Kalev, Grete-Liis
Sipelgas, Kaisa Marie

32. lend 2015

Enok, Helena
Häidberg, Markus
Koplik, Johanna Maria
Loderaud, Lisett
Loos, Marta Velde

33. lend 2016

Adelman, Lisel
Joonasing, Andrei
Kikut, Geerit
Varbola, Mariliis
Velikanova, Maria

34. lend 2017

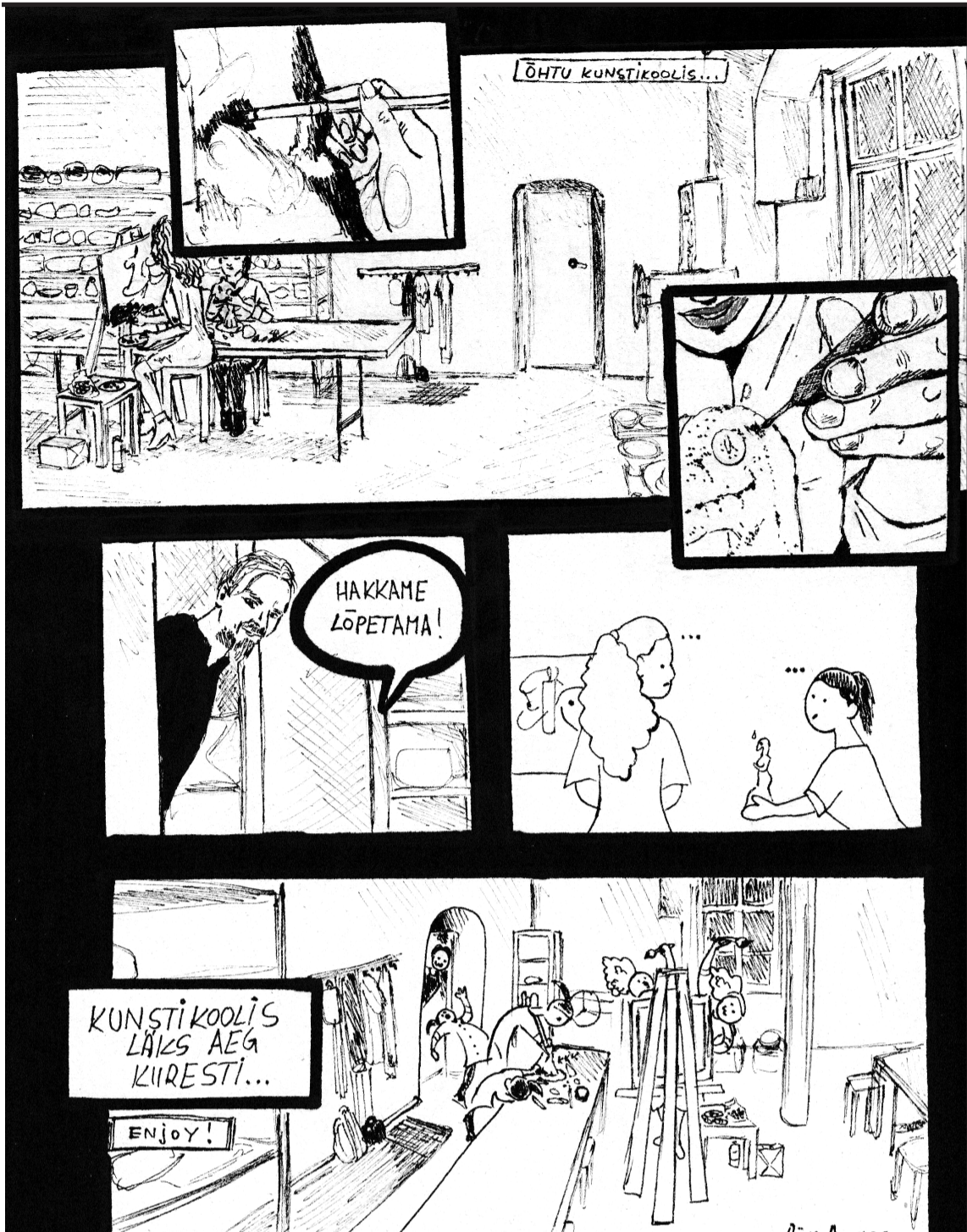
Krikk, Ghetre Cahra
Liinat, Mona
Reiners, Riina
Schwindt, Marlene

35. lend 2018

Karjane, Helena
Kroon, Liisalota
Paajanen, Amanda Marie
Reinesberg, Gris-Markus
Shama, Yelyzaveta
Tarakanova, Alike
Vatku, Aliis
Vatku, Martin
Vilta, Veiko

36. lend 2019

Heinorg, Egert
Keldrima, Marie
Nikker, Eliise
Strauss, Rahel Aurelia
Unt, Artur Reinhold

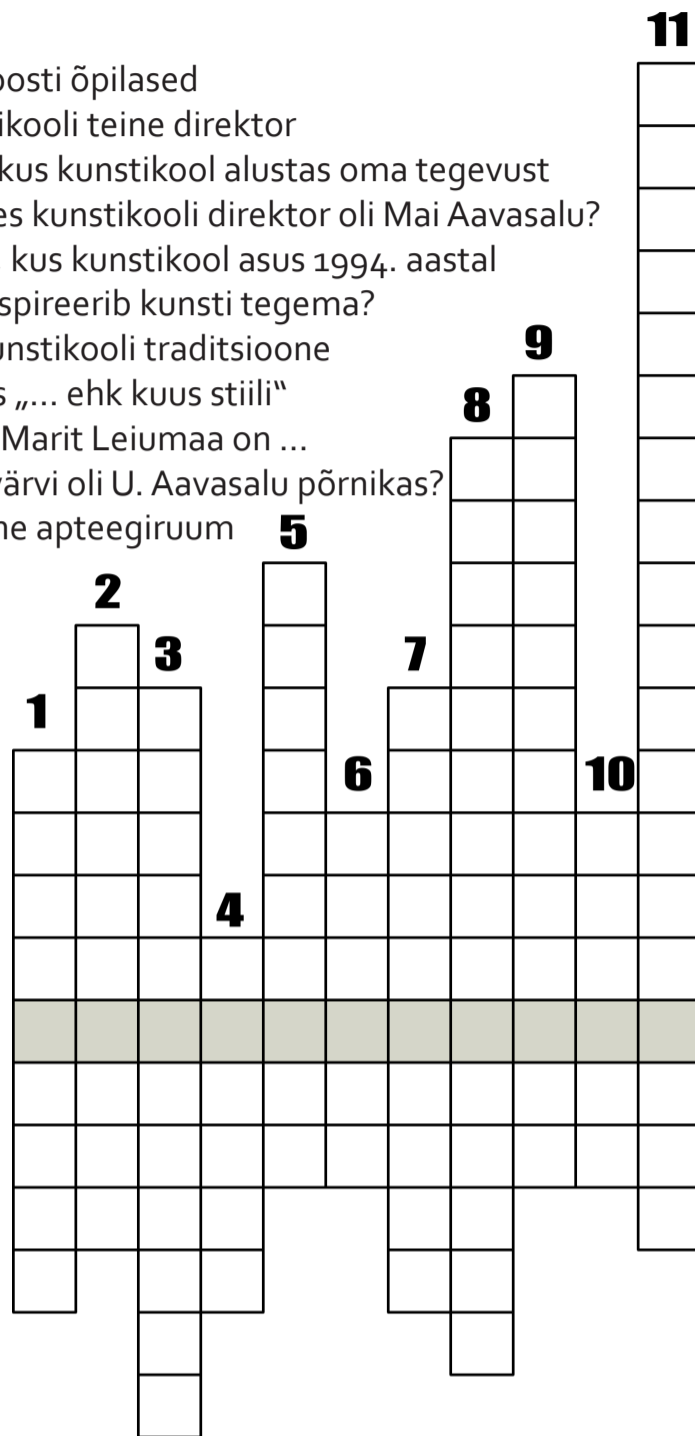
Koomiks: Riina Reiners, 34. lend

OTSIN

Aastatel 1979-2019 on kaotatud 1067 harilikku pliiatsit, 761 kustukummi ja 379 tindipliiatsit. Ausal leidjal palume helistada: 473 5608

Lahenda ristsõna ja leia PAROOL INTERNETI AVARUSTESSE

1. Anu Joosti õpilased
2. Kunstikooli teine direktor
3. Koht, kus kunstikool alustas oma tegevust
4. Mitmes kunstikooli direktor oli Mai Aavasalu?
5. Tänav, kus kunstikool asus 1994. aastal
6. Mis inspireerib kunsti tegema?
7. Üks kunstikooli traditsioone
8. Näitus „... ehk kuus stiili“
9. Paula Marit Leiumaa on ...
10. Mis värv oli U. Aavasalu põrnikas?
11. Endine apteegiruum

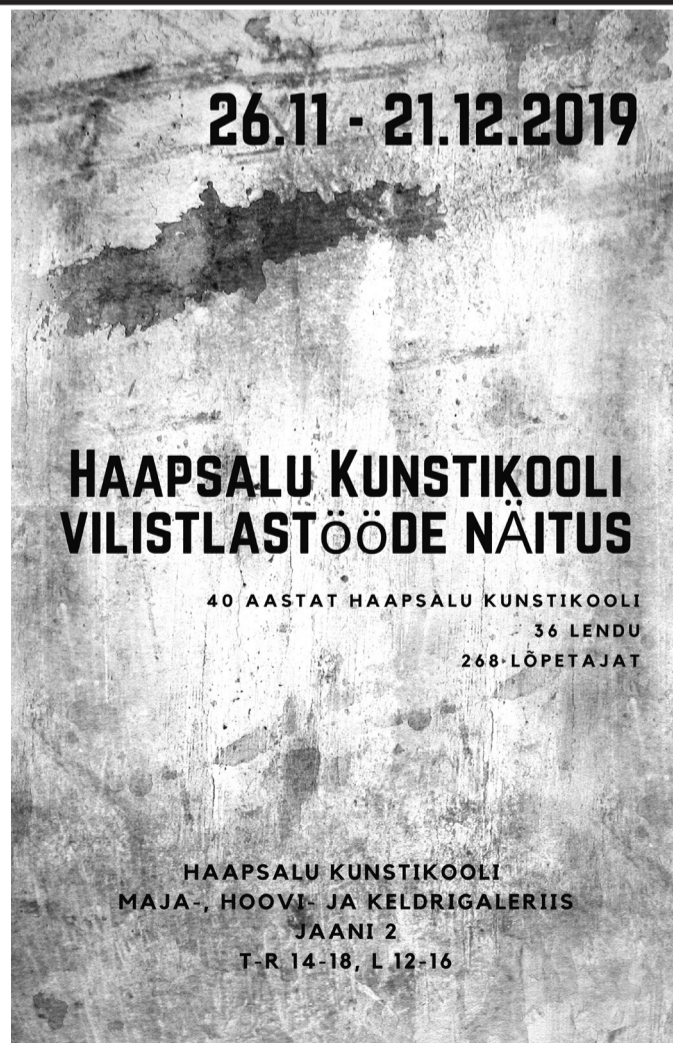

Haapsalu kunstikooli vilistlastööde näitus

Haapsalu kunstikooli vilistlastööde näitusele on koondatud eri aegadel lõpetanute eri stiilis tööd. Teosed on lõpetajatelt, kes on ka pärast kunstikooli lõppu jäänud loomevallas tegevaks. Näitusel saab lisaks maalidele, joonistustele ja keraamatöödele näha ka installatsiooni, animatsiooni, videosid ja palju muud.

Näitusel osalevad: Maarja Aaloe ja Egon Erkmann (2. lend), Liia Lumilaid (Salusaar) ja Aili Mittal-Jõgiste (Mittal) (3. lend), Indrek Jets (4. lend), Triin Moos ja Helena Karp (Käis) (5. lend), Halja Veersalu (6. lend), Kai Jeeberg (7. lend), Ursula Aavasalu (8. lend), Pirjo Madiberg (9. lend), Kadri Mikkor (11. lend), Eva Luure (Viinapuu) (12. lend), Kätlin Sandvik-Soon (Soon) (14. lend), Eliko Melb (15. lend), Triin Heimann (16. lend), Elis Saareväli ja Evelin Kuusik (Sipp) (16. lend), Liisi Karydi (Saareväli) ja Sergei Dutov (18. lend), Jane Meister, Karel Rahu, Matis Mäesalu ja Simmo Rannus (19. lend), Urmas Lüüs ja Monika Päre (20. lend), Helen Haabel (21. lend), Gerli Rohi (23. lend), Saskia Voogla (25. lend), Riste Riitel ja Regina Elvelt (28. lend), Lora-Liza Parv ja Grete Murr (29. lend), Doris Altmets (31. lend), Lisel Adelman (33. lend), Marlene Schwindt, Riina Reiners ja Mona Liinat (34. lend), Aliis Vatu (35. lend), Eliise Nikker (36. lend).

Haapsalu kunstikooli vilistlastööde näitus on üleval maja-, hoovi- ja keldrigaleriis 26. novembrist 21. detsembrini 2019.

Küljendaja: Karel Rahu

Toimetus: Liis Jaaniste, Karel Rahu, Marika Aedviir